

Вук и седам јарића или Цивилизовање дивљака

Дилема да ли Србија хоће или неће да буде део Европе, део међународне заједнице, цивилизованог, кодификованог света, лажна је, измишљена контроверза, производ империјалне маркетиншке машине за испирање мозгова, машине која фабрикује мисли и стање свести човечанства, како би га учинила подложним деловању планетарних властодржаца.

Модерни неоимперијалистички систем постиндустријске епохе доживео је високу еволуцију у односу на старинска времена конквистадора, пљачки злата, британских официра у тропским шлемовима што у Индији функционише у као убице, а дома као беспрекорни викторијански центлмени, или француских легионара у кратким панталонама, наоружаних апаратима за мучење неваљалих урођеника помоћу електричне струје. Данас се влада путем универзалног банкарског система, информатике и планетарног ТВ маркетинга, те строго контролисаних локалних педагошких ратова. Слатке лажи, срочене у вештичијој кухињи империјалног маркетинга личе на причу “Вук и седам јарића”, о вуку који је прогутао креду, па умилним, сиренским гласом мами глупе јариће, а види их, већ, у форми примамљивих залогаша. Уместо оружаних пљачкашких хорди, што су столећима харале планетом, затрле читаве народе, читаве цивилизације и благом напуниле европске престонице – сада кроз старе пловне пароле о демократији и људским правима, потпомогнуте, ту и тамо, акцијама јединица за брзе интервенције и системом економског исцрпљивања непослушних народа.

Механизми планетарне унификације – који потиру културне и цивилизацијске особености нација, па и психолошка својства појединаца – неосетно су нас увукли у свој вртлог. Шта ћемо приметити ако прошећамо било којим градом ове веселе планете? Грађанина одевеног у “џинс” – традиционалну одећу америчких сточара; на себи, често, попут живе рекламе, има мајицу са крупно одштампаним називом неке америчке фирме, пије неиндентификовани бућкуриш звани кока-кола, једе, с ногу, прехрамбено ђубре, звано брза храна (прављено да би се људски мрави на брзину нахранили између два радна циклуса), надањује се тзв. акционим филмовима, где се у великим количинама скидају људске главе и тече крв до колена, те сањари о томе како да заради што више пара, како би могао што више да купује и, тако, допринесе оплодни мултинационалног капитала. То је оно што се, језиком вука који је прогутао креду, зове мултиетничка и мултикултурна цивилна заједница. Тако су се, у оквиру империјалног, капиталистичког система, оствариле најцрње слутње политичких филозофа, чешиће везиване за систем комунистичке утопије, о безличном људском мравињаку, где се човекова персоналност, па и цивилизацијске персоналности народа, претапају и поништавају у име универзалног колективизма, у име глобалног инжењеринга, званог усређење човечанства. Нови светски поредак преузео је сада улогу универзалног усређитеља, он је носилац тоталитаризма модерног доба, креатор униформисане планете, коловођа врзиног кола производње и потрошње, он је проклетство људског живота, сведеног на задовољење програмираних потреба. Комунизам није успео да “усређи” човечанство својим политичко-економским концептуализмом, али је то учинио капитализам, преобразивши духовно, етичко, емоционално људско биће у универзалног потрошача материјалних добара.

Ту атрофију најдубљих вредности, које стоје у дефиницији појма људскости, капиталистички империјални маркетинг замагљује употребом појмова из традиционалног хуманистичког

хербаријума, као што су слобода, демократија, људска права. Са тим алибијем, он, из редова интелигенције земаља које треба укључити у интегрални систем доминације, мобилише бројне присташе и агитаторе, стварајућ и од њих рушиоце националног интегритета сопствене средине. Тако се врши инверзија смисла, релативизују појмови и доводи до њихове вулгарне инструментализације за рачун профита лихварског неоколонијализма. Званична слика света одувек се – насиљем или манипулацијом – дубински утискивала у свест људи, како би пристали на оно што им се дешава и поверовали да је оно што им се дешава еманација једног праведног, разумног, добро уређеног и на позитивним принципима заснованог света. Како би, дакле, поверовали у правду, разум, етику тога света. Како би поверовали да су њихови управљачи чувари и заступници високих принципа на којима, наводно, цивилизација почива. Такозвано испирање мозга умеће је старо колико и људска цивилизација. Одувек су у свести пучанства изазиване одговарајуће представе. На пример, да је владар бог или божији намесник, да је римски папа намесник св. Петра, и да је, по дефиницији, непогрешив. Одувек су у свест пучанства утискиване пожељне интерпретације одређених догађаја. На пример, да су колонијална освајања и робљења, уствари, хуманитарне мисије цивилизовања дивљака, или њихово привођење јединој, спасоносној, правој вери. Одувек је у свести пучанства изазиван благопријатни утисак да су акције власти везане за прокламовани систем вредности (хришћански, демократски, комунистички...) и за чување темељних етичких принципа, као што су истина, правда, човекољубље, итд. И уколико би власт у већој мери игнорисала принципе што их је сама објавила – тим више би усавршавала технику испирања мозга, тј. стварања привида, са циљем да прикрије или оправда своје реално деловање, које је, најчешће, било и остало засновано на злочинствима, експлоатацији и неморалу. Сатанизација Србије, спровођена током протекле деценије, део је, дакле, рутинске праксе и вештине владања.

Оне праксе и оне вештине коју је сињор Макијавели тако луцидно и систематично разложио у своме делу, у освит развоја модерне Европе и такозваног европског хуманизма. Модерна Европа усавршила је, под заставом хуманизма, а касније и демократије, ту “макијавелистичку” вештину, и, уз њену помоћ, робила и експлоатисала народе широм света, па и своје властите. Ту вештину предала је она у наслеђе своме хибридном чеду, Америци, а ова ју је развила до незапамћених и неслућених размера, стављајућ и је у службу својих планетарних, империјалних циљева. Сатанизација појединих друштвених слојева, па и читавих народа, метод је проверен у (свеопштој) историји (бешчашћа). Њиме се властодршци радо користе, као алибијем, у својим погромашким акцијама за успостављање безусловне контроле над властитим или туђим народима. Сатанизација Срба и Србије није самоникла досетка, за ову прилику смишљена у лабораторијама перача мозга и стратега новог светског поретка. Та сатанизација има своју генезу, своју историју и своју логику. Сатанизација Србије у директној је, каузалној, вези са њеним борбама за ослобођење и уједињење, те се њеним доминантним положајем на Балкану, на увек актуелним стратешким правцима империјалних дејстава. Њени корени могу се потражити већ у времену аустро-турских ратова, крајем ХВИИ века, када је српско опирање турском империјалном јарму резултовало покољем и трагичним егзодусом из јужних крајева, нарочито са Косова. На логици опирања туђој освајачкој власти, трагови те сатанизације и антисрпског геноцидног дејства или, пак, претњи и намера, могу се, у континуитету, пратити кроз ХВИИИ, ХИХ и ХХ век.

Протагонисти су биле различите силе, које су доминирале, или тежиле да доминирају овим просторима. После Турске, Аустрија, Немачка, све до стаљинске, коминтерновске тезе о Србима као хегемонистичком народу и планова о разбијању Југославије, што су тадашњи српски комунисти прихватили као беспоговорну директиву. Та коминтерновска, антисрпска теза доживела је своју реализацију и унутар Југославије, после Другог светског рата, када је Србија, практично, подељена на три дела и дат замах шиптарском сепаратизму и војвођанском

аутономаштву, те измишљена муслиманска и црногорска нација, што је био део стратешке предигре за распад Југославије и догађаје који су уследили, па и за оне који су сада у току. Тако су се пролетерски интернационализам и лихварско-капиталистички мондијализам показали као две стране једне исте медаље, јер у основи и једног и другог метода лежи исти империјални циљ нивелације и унификације, те поништавања права народа на национални суверенитет и аутохтоне правце развоја. Тај империјални циљ по правилу је био и јесте украшен разним идеолошким, цивилизацијским, хуманистичким флоскулама, формулисаним у западним или источним лабораторијама за испирање мозга.

Тако су Срби, током времена, час етикетирани као дивљаци којима треба учинити услугу цивилизаторским (империјалним) захватом, чад приказивани као генератори “великосрпске буржоаске хегемонистичке клике”, час описивани као чувари последњег комунистичког бастиона у Европи. У сваком случају, увек је била реч о алибију за империјалну интервенцију и, у случају отпора, за агресију, геноцид, расељавање са вековних огњишта, окупацију или изолацију из такозване међународне заједнице. И после свега што смо доживели током те и такве историје, па и после онога што данас доживљавамо, можемо се запитати да ли би насилничко, освајачко дејство било тако ефикасно, да ли би силе деструкције биле тако моћне да оне унутар српске земље нису, по правилу, имале своје симпатизере, одане помагаче, своје потурице, своје интернационалисте, своје мондијалисте – људе који су из уверења, заслепљености, глупости, утопизма, или из себичности, жудње за личном влашћу и моћи, или, пак, из разлога борбе за опстанак, утирали путеве освајачу и обележавали слабе тачке националног организма.

И, коначно, на питање да ли Србија хоће или неће да буде део Европе – одговор је: Србија већ јесте део Европе и, данас, можда, здравија залога њених аутентичних вредности од оних земаља које су своју европску душу похраниле у трезорима лихварске интернационале.